

นี่คือวิธีที่ผิดในการคิด
แต่เป็นวิธีที่ถูกต้องในการชนะ

มาเริ่มก้าวแรก
ด้วยการตัดสินใจ

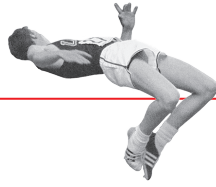
อย่างถูกต้อง
ใจผิด ๆ กับเถอะ

หงายหลัง

7' 4 $\frac{1}{2}$ " สถิติการแข่งขึ้นกระโดดสูงในกีฬาโอลิมปิกปี 1968

หงายหลังไปข้างหน้า

5' 8" สถิติการแข่งขึ้นกระโดดสูงในกีฬาโอลิมปิกก่อนปี 1968

SAMPLE

ก่อนกีฬาโอลิมปิกปี 1968 ที่เม็กซิโก นักกีฬากระโดดสูงจะใช้วิธีแบบดั้งเดิมคือพุ่งตัวไปข้างหน้าให้ขนานกับไม้พาด ซึ่งเป็นเทคนิคที่เรียกว่าเวสเทิร์น โรลล์ แต่ทุกอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป

นักกีฬาม้ามิตจ้องมองไปยังไม้พาดที่ระดับความสูง 7 ฟุต 4¼ นิ้ว ซึ่งเป็นสถิติโลกในตอนนั้น เขาเริ่มออกวิ่ง แต่แล้วแทนที่จะหันหน้าเข้าหาไม้พาด เขากลับหันหลังให้มัน

เขากระโดดขึ้นแล้วพลิกตัวหงายหลังข้ามไม้พาดไป

ชื่อของเขาคือดิก ฟอสแบรี เทคนิคของเขาเป็นที่รู้จักในชื่อฟอสแบรี ฟลอป และยังคงใช้กันจนถึงทุกวันนี้

เขากระโดดได้สูงกว่าใคร ๆ ในประวัติศาสตร์ด้วยการคิดตรงกันข้ามกับคนอื่น

ตัวอย่างนี้เป็นเพียงเทคนิคในการคิด แต่เทคนิคในการคิดก็กลายเป็นเทคนิคในการกระโดด โดยเปลี่ยนการหงายหลังให้เป็นความสำเร็จ

การถ่ายภาพดอกไม้

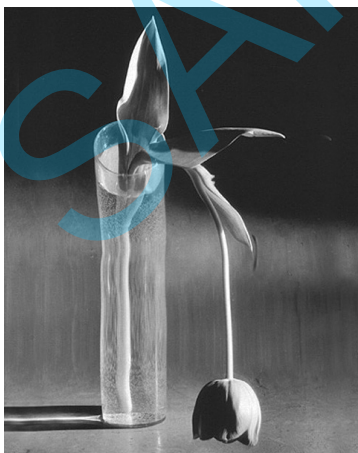
ก่อนอื่นคนส่วนใหญ่คงเลือกดอกไม้ที่สวยงามสมบูรณ์แบบ จากนั้นก็วางอย่างประณีต จัดแสงให้สวยงาม แล้วก็พรมน้ำเล็กน้อย

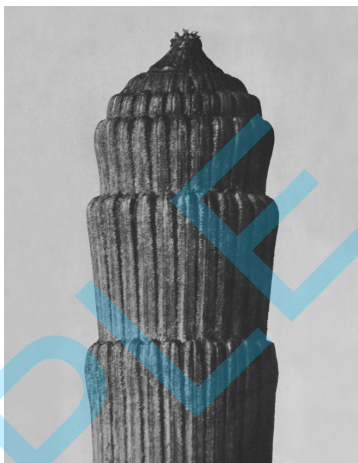
ภาพที่ออกมาน่าจะดูสวยดี แต่คงไม่สวยที่สุด เพราะเราต่างก็เคยเห็นภาพดอกไม้สวย ๆ กันมาแล้วนับไม่ถ้วน

แล้วต้องทำอะไรภาพของเราจึงจะติดตาตรึงใจผู้ชม

ในทศวรรษที่ 1930 อ็องเดร แคร่เตซ ถ่ายภาพดอกไม้ที่โรราเอาไร พื้นที่ที่คุณได้เห็นก็แทบจะลบมันออกไปจากความทรงจำไม่ได้เลย

ช่างภาพชื่อเอเดรียน ฟลาวเวอร์ส ถ่ายภาพดอกไม้ด้วยการใช้ภาพเงา

แทนที่จะถ่ายภาพดอกไม้ที่สวยงาม เออร์วิง เพนนี กลับเลือกบันทึกความงามของดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เมื่อ 80 ปีก่อน คาร์ล บลอสส์เฟลด์ท ถ่ายภาพอันน่าทึ่งเอาไว้มากมาย บ่อยครั้งผู้ชมก็ดูไม่ออกว่าเป็นอะไร ภาพนี้ดูเหมือนดีกระพ้ำมากกว่าส่วนหนึ่งของพืช

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นวิธีที่ผิดในการตอบคำถาม แต่ก็ยังเป็นทางออกที่งดงามสำหรับโจทย์ที่ให้ไว้

บินไม่ขึ้นหรอก

ผลงานของนักเขียนชั้นดี รูปเล่มสวยงาม ราคาแค่
6 เพนนี

ฟังดูเข้าท่าดีใช่ไหมครับ

แต่ในปี 1934 ไม่มีใครคิดแบบนั้น

บรรดาร้านขายหนังสือต่างบอกสำนักพิมพ์เพนกวินว่า
“ขนาดขาย 7 ชิลลิง 6 เพนนียังไม่มีกำไร แล้วถ้าขาย
6 เพนนีจะเอาอะไรกิน”

นักเขียนพากันคิดว่าคงชวดค่าลิขสิทธิ์แน่แล้ว

สำนักพิมพ์หลายแห่งไม่ยอมเสียเชื่อว่าพิมพ์หนังสือ
ปกอ่อนคุณภาพต่ำ

มีเพียงห้างวูลเวิร์ธส์ซึ่งขายทุกอย่างต่ำกว่า 6 เพนนี
เท่านั้นที่ยอมร่วมวงด้วย

มันถูกมองว่าเป็นแนวคิดในการทำตลาดหนังสือที่แย่มาก

แต่อัลเลน เลน ผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์เพนกวิน คิดตรง
กันข้าม

แล้วที่เหลือก็คือประวัติศาสตร์!

ถ้ามันใช้ มันก็ง่ายเหมือนกดปุ่ม

ในปี 1881 จอร์จ อีสต์แมน ลาออกจากงานอันมั่นคง
ในตำแหน่งเสมียนที่ธนาคารท้องถิ่น เพื่อไปตั้งบริษัท
ถ่ายภาพ

ส่วนที่น่าสนใจอยู่ตรงนี้ครับ

หลังจากผ่านไป 7 ปี เขาเปลี่ยนชื่อบริษัทเป็น “โกดัก” ซึ่ง
เป็นตัวเลือกที่แปลกเพราะคำนี้ไม่มีความหมาย แคม
ยุคนั้นก็ไม่มีใครตั้งชื่อประหลาด ๆ ให้กับสินค้าที่ดู
จริงจังด้วย

อีสต์แมนเลือกชื่อนี้เพราะมันกระชับและไม่เปิดช่องให้
ออกเสียงผิดได้เลย แคมยังไม่ทำให้หนักไปถึงของอย่าง
อื่นด้วย

แม้แต่ทุกวันนี้ก็ยังไม่มียี่ห้อไหนที่คิดแบบนี้ได้

จะมีก็แต่ผู้ประกอบการหัวสร้างสรรค์เท่านั้นแหละ

ผลงานศิลปะชิ้นนี้มีอักษรเบรลล์เขียนไว้ว่า “ห้ามแตะ” แต่คุณ
ความขัดแย้งที่ลงตัวเสียจริง แถมยังเป็นตัวอย่างชิ้นเยี่ยมของการ

ห้ามแตะ

จะอ่านข้อความนี้ได้ก็ต่อเมื่อเอามือไปแตะมันเท่านั้น ช่างเป็น
คิดตรงกันข้ามอีกด้วย

ภาพนี้ถูกซื้อในงานแสดงศิลปะที่มีบริษัทเจ. วอลเตอร์ ทอมป์สัน เป็นผู้สนับสนุน แต่ผมไม่รู้ชื่อศิลปิน
เจ้าของผลงาน ใครพอจะช่วยให้บ้างไหมครับ